Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

28. studenoga 2013.*

„Žalba – Pristup dokumentima institucija – Uredba (EZ) br. 1049/2001 – Iznimke od prava na pristup – Članak 4. stavak 1. točka (a), prva i treća alineja – Javna sigurnost – Međunarodni odnosi“

U predmetu C-576/12 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 3. prosinca 2012.,

Ivan Jurašinović, sa stalnom adresom u Angersu (Francuska), kojeg zastupa N. Amara-Lebret, odvjetnica,

žalitelj,

druga stranka postupka je:

Vijeće Europske unije, koje zastupaju K. Pellinghelli i B. Driessen, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano (izvjestitelj), predsjednik vijeća, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger i S. Rodin, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluči bez njezinog mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 U svojoj žalbi I. Jurašinović zatražio je ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 3. listopada 2012., Jurašinović/Vijeće (T-465/09, u daljnjem tekstu: pobijana presuda) kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za poništenje odluke Vijeća Europske unije od 21. rujna 2009. (u daljnjem tekstu: sporna

* Jezik postupka: francuski

odluka), kojom je odobren djelomičan pristup pojedinim izvješćima promatrača Europske unije u Republici Hrvatskoj, na kninskom području, između 1. i 31. kolovoza 1995. (u daljnjem tekstu izvješća).

Pravni okvir

2 Članak 2. stavak 5. Uredbe (EZ) br. 1049/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 30. svibnja 2001. o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, Vijeća i Komisije (SL L 145, str. 43.) glasi:

„Dokumenti osjetljive prirode definirani u članku 9. stavku 1. podliježu posebnom postupku u skladu s tim člankom." [neslužbeni prijevod]

3 Članak 4. stavak 1. točka (a) navedene uredbe glasi:

„Institucije uskraćuju pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu:

(a) javnog interesa koji se odnosi na:

— javnu sigurnost,

[…],

— međunarodne odnose,

[…]." [neslužbeni prijevod]

4 Članak 9. stavak 1. navedene uredbe, pod naslovom „Institucije uskraćuju pristup dokumentu ako bi njegovo otkrivanje ugrozilo zaštitu:", određuje:

„Dokumenti osjetljive prirode dokumenti su koji potječu iz institucija ili agencija koje su one osnovale, iz država članica, trećih zemalja ili međunarodnih organizacija koji su označeni ‚TRÈS SECRET/TOP SECRET', ‚SECRET' ili ‚CONFIDENTIEL' u skladu s pravilima dotične institucije, koji štite temeljne interese Europske unije ili jedne ili više njezinih država članica na područjima obuhvaćenima člankom 4. stavkom 1. točkom (a), a posebno na području javne sigurnosti, obrane i vojnih pitanja." [neslužbeni prijevod]

Činjenična osnova spora

5 U pismu od 4. svibnja 2009. I. Jurašinović, pozivajući se na svoje francusko državljanstvo i na građanstvo Unije, na temelju Uredbe br. 1049/2001 zatražio je od Vijeća Europske unije pristup 205 izvješća označenih kao „ECMM RC Knin Log Reports", sastavljenih u okviru promatračke misije Europske zajednice u Hrvatskoj (u daljnjem tekstu: ECMM) provedene tijekom sukoba u bivšoj Jugoslaviji.

6 Vijeće je spornom odlukom odobrilo samo djelomičan pristup osam izvješća.

7 Vijeće je svoje odbijanje otkrivanja dokumenata navedenih kao „ECMM RC Knin Log Reports" obrazložilo činjenicom da nije posjedovalo nijedan tako naveden dokument.

8 Glede drugih izvješća čija se dostava zahtijevala, Vijeće je kao osnovu za odbijanje zahtjeva za otkrivanjem navelo iznimke predviđene u članku 4. stavku 1. točki (a), prvoj i trećoj alineji Uredbe br. 1049/2001.

9 Konkretno, Vijeće je smatralo, kao prvo, da bi objavljivanje svih izvješća moglo ugroziti interese Unije, dovođenjem u opasnost međunarodnih odnosa Unije i njezinih država članica s europskom regijom o kojoj je riječ kao i javne sigurnosti, posebice sigurnosti i tjelesnog integriteta promatrača, svjedoka i ostalih izvora informacija čiji bi identitet i gledišta bili otkriveni objavljivanjem dotičnih izvješća.

10 Nadalje, Vijeće je smatralo da su ta izvješća „zadržala visoku razinu osjetljivosti, unatoč proteku razdoblja od četrnaest godina od nastanka ovdje opisanih činjenica".

11 Naposljetku, u odgovoru na argument I. Jurašinovića da su zatraženi dokumenti već bili otkriveni, Vijeće je priznalo da je Međunarodnom kaznenom sudu za bivšu Jugoslaviju, koji su osnovali Ujedinjeni narodi (u daljnjem tekstu: MKSJ), dostavilo izvješća o kojima je riječ u okviru predmeta Gotovina i dr. koji je bio u tijeku pred tim sudom. Međutim, ta dostava obavljena je u skladu s načelom međunarodne suradnje s međunarodnim sudovima, a ne na temelju Uredbe br. 1049/2001.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

12 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 19. studenoga 2009. I. Jurašinović postavio je zahtjev za poništenje sporne odluke. Opći sud odbio je tri tužbena razloga na kojima se temeljila tužba.

13 Kao prvo, Opći sud u točkama 42. i 43. pobijane presude odbio je prvi tužbeni razlog I. Jurašinovića, u okviru kojega on ističe da je pristup zatraženim dokumentima trebao biti dopušten zbog navodne neutralnosti izvješća koja proizlazi iz činjenice da ECMM nije bio sukobljena strana u sukobu u bivšoj Jugoslaviji. Konkretno, Opći sud istaknuo je da ta okolnost, ako je osnovana, nije imala nikakvog utjecaja na to je li objavljivanje izvješća moglo ugroziti zaštitu javnog interesa glede međunarodnih odnosa jer su izvješća sadržavala ocjene i analize političke, vojne i sigurnosne situacije na području Knina u kolovozu 1995. Dakle, da je sadržaj tih izvješća bio otkriven, mogao je, s jedne strane, štetiti politici Unije koja je težila pridonijeti miru, stabilnosti i trajnom regionalnom pomirenju u toj regiji Europe i, s druge strane, stvoriti situaciju koja bi oslabila povjerenje država zapadnog Balkana u proces integracije u Uniju.

14 Kao drugo, Opći sud u točkama 50. i 51. pobijane presude odbio je drugi tužbeni razlog I. Jurašinovića, u okviru kojega on ističe da su izvješća trebala biti otkrivena jer nisu prethodno označena kao „osjetljiva" u smislu članka 9. Uredbe br. 1049/2001. Opći sud je, u tom smislu, istaknuo da ni iz te odredbe niti iz članka 4. navedene uredbe ne proizlazi da bi zbog nepostojanja takve oznake za dokument instituciji o kojoj je riječ bilo zabranjeno odbiti pristup zbog opasnosti za zaštitu javnog interesa glede međunarodnih odnosa, u slučaju kada traženi dokument sadrži podatke osjetljive prirode.

15 Kao treće, Opći sud u točkama 55. do 63. pobijane presude odbio je treći tužbeni razlog I. Jurašinovića, u kojem on ističe da je Vijeće prethodno otkrilo izvješća MKSJ-u u predmetu Gotovina i dr. na temelju Uredbe br. 1049/2001, a ne na temelju načela međunarodne suradnje, koje nije postojalo. Opći sud istaknuo je, u tom pogledu, da je cijela arhiva ECMM-a poslana MKSJ-u devedesetih godina kako bi se tužitelju MKSJ-a omogućilo pokretanje kaznenog progona protiv osoba navodno odgovornih za teške povrede međunarodnog humanitarnog prava počinjene na području bivše Jugoslavije od 1991. Iz istog razloga Vijeće je u ovom predmetu, u skladu s člankom 70.B Pravilnika o postupku i dokazima MKSJ-a, tužitelju dostavilo 48 izvješća obuhvaćenih zahtjevom I. Jurašinovića za pristup. U svakom slučaju, Opći sud utvrdio je da se zahtjev za poništenje koji je podnio I. Jurašinović nije odnosio na zakonitost odluke Vijeća kojom je odobrena dostava tih 48 izvješća. Osim toga, nema dokaza na temelju kojeg bi se moglo pretpostaviti da je Vijeće navedenih 48 izvješća dostavilo A. Gotovini slijedom zahtjeva za pristup podnesenog na temelju Uredbe br. 1049/2001.

Tužbeni zahtjevi stranaka

16 I. Jurašinović zahtijeva od Suda da:

— ukine pobijanu presudu i predmet vrati Općem sudu ili, podredno, da poništi spornu odluku,

— naloži Vijeću da odobri pristup svim zatraženim dokumentima i

— naloži Vijeću da mu isplati iznos od 8000 eura kao naknadu troškova postupka, uvećan za kamatu prema stopi Europske središnje banke od dana zaprimanja tužbe.

17 Vijeće smatra da žalbu treba odbiti i naložiti I. Jurašinoviću snošenje troškova.

O žalbi

18 I. Jurašinović u prilog svojoj žalbi ističe tri žalbena razloga.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

19 U okviru svog prvog žalbenog razloga, I. Jurašinović u bitnom tvrdi da Opći sud, s obzirom na to da je odlučio o tužbi za poništenje bez prethodnog uvida i pregleda dokumenata o kojima je riječ, nije poštovao pravo na „pošteno suđenje”.

20 Prema mišljenju Vijeća, ovaj je žalbeni razlog, prije svega, očito nedopušten jer je I. Jurašinović propustio navesti koje je pravno pravilo povrijeđeno.

21 Osim toga, Vijeće tvrdi da, u svakom slučaju, nijedno pravilo ne obvezuje Opći sud, bilo da zahtijeva dostavu dokumenata za koje je zatražen pristup prije nego što odluči o tužbi za poništenje odluke o odbijanju pristupa njima, bilo da ih pregleda. Naime, ni sudska praksa niti odredbe Poslovnika Općeg suda koje se odnose na mjere upravljanja postupkom i izvođenje dokaza ne nameću takvu obvezu te Opći sud u tom pogledu ima mogućnost zahtijevati dostavu navedenih dokumenata.

Ocjena Suda

22 Najprije treba napomenuti da, suprotno tvrdnjama Vijeća, iz argumenata koje je I. Jurašinović naveo proizlazi da se on jasno pozvao na povredu prava na pošteno suđenje, koja osobito proistječe iz toga što Opći sud nije pregledao tražene dokumente. Iz toga slijedi da je prvi žalbeni razlog dopušten.

23 Glede osnovanosti, potrebno je utvrditi je li, kao što tvrdi I. Jurašinović, Opći sud bio dužan naložiti dostavu zatraženih dokumenata, kako bi mogao odlučiti o tužbi za poništenje.

24 Međutim, treba napomenuti da u tom pogledu nijedno pravilo postupka Općeg suda ne nameće takvu obvezu.

25 Naime, kao što je Vijeće s pravom istaknulo, odredbe Poslovnika Općeg suda koje se odnose na mjere upravljanja postupkom i izvođenje dokaza, a osobito članak 64. stavak 3. točka (d), članak 65. točka (b) i članak 67. stavak 3. navedenog poslovnika, predviđaju da Opći sud može, prema potrebi, zahtijevati da se upozna s dokumentom pristup kojemu je uskraćen javnosti, tražeći od institucije dostavu tog dokumenta.

26 Nadalje, u tom pogledu treba dodati da se zakonitost odluke o odbijanju pristupa dokumentima, kao što je odluka o kojoj je riječ u ovom slučaju, u načelu mora ocjenjivati s obzirom na razloge na temelju kojih je donesena, a ne samo s obzirom na sadržaj traženih dokumenata.

27 Dakako, ako tužitelj ospori zakonitost odluke kojom mu se odbija pristup dokumentu na temelju jedne od iznimaka iz članka 4. Uredbe br. 1049/2001, tvrdeći da iznimka na koju se pozvala dotična institucija nije primjenjiva na zatraženi dokument, Opći sud dužan je naložiti dostavu tog dokumenta i pregledati isti s ciljem pružanja sudske zaštite tužitelju. Naime, da nije sam pregledao dokument, Opći sud ne bi bio u stanju ocijeniti *in concreto* je li navedena institucija opravdano mogla odbiti pristup dokumentu na temelju spomenute iznimke i, posljedično, ocijeniti zakonitost odluke o odbijanju pristupa dokumentu (vidjeti, u tom smislu, presudu od 21. lipnja 2012., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija, C-135/11 P, točku 75.).

28 Međutim, kao što proizlazi iz točaka 18. i 29. pobijane presude, I. Jurašinović u prvostupanjskom postupku nije tvrdio da su iznimke iz članka 4. stavka 1. točke (a), prve i treće alineje Uredbe br. 1049/2001 primjenjive na dokumente o kojima je riječ, nego se ograničio na osporavanje osnovanosti argumenata koje je istaknulo Vijeće u spornoj odluci, a čiji je cilj bio utvrditi da bi objavljivanje dokumenata ugrozilo interese zaštićene tim iznimkama.

29 Ne može se reći da je, u svrhu ocjene razloga za odbijanje pristupa dokumentu koje je istaknula institucija na temelju iznimke čija primjena nije osporena, Opći sud dužan sustavno nalagati dostavu svih dokumenata kojima se traži pristup.

30 Naime, Opći sud može na temelju diskrecijske ovlasti koju uživa glede ocjene dokaza odlučiti je li u određenom slučaju potrebno da mu se dostavi taj dokument kako bi ispitao osnovanost razloga na temelju kojih je institucija odbila odobriti pristup navedenom dokumentu.

31 Stoga je prvi žalbeni razlog potrebno odbiti kao neosnovan.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

32 U okviru svog drugog žalbenog razloga I. Jurašinović najprije tvrdi da je Opći sud, zaključivši da je Vijeće imalo pravo odbiti pristup dokumentima s obrazloženjem da sadrže „podatke osjetljive prirode”, a nisu prethodno označeni kao „dokumenti osjetljive prirode” u smislu članka 9. stavka 1. Uredbe br. 1049/2001, zanemario tu odredbu kao i članak 4. stavak 1. navedene uredbe. Naime, takvo bi tumačenje, s jedne strane, proširilo područje primjene članka 9. stavka 1. izvan onoga što predviđa njegov tekst, a s druge bi strane dalo institucijama diskrecijsko pravo odbiti pristup bilo kojem dokumentu tako da ga označe kao „osjetljiv” *a posteriori*, a ne od njegovog nastanka.

33 Nadalje, takvo široko tumačenje članka 9. stavka 1. Uredbe br. 1049/2001 još je manje opravdano kada institucija o kojoj je riječ, kao u ovom slučaju, na temelju zaštite međunarodnih odnosa uskrati pristup dokumentima koji nisu razvrstani u smislu ove odredbe. Naime, ona bi se mogla odnositi samo na „javnu sigurnost, obranu i vojna pitanja” i ne bi se mogla pozivati na zaštitu međunarodnih odnosa.

34 Naposljetku, prema mišljenju I. Jurašinovića, okolnost da su traženi dokumenti u ovom slučaju bili sastavljeni prije stupanja na snagu Uredbe br. 1049/2001 nije bitna jer je Vijeće imalo mogućnost, koju u ovom slučaju nije iskoristilo, označiti dokumente kao „osjetljive prirode”, u smislu članka 9. stavka 1., nakon njihova nastanka.

35 U svezi s tim, Vijeće ponajprije odgovara tvrdnjom da je pretpostavka na kojoj počivaju argumenti I. Jurašinovića očito pogrešna jer se sporna odluka temelji isključivo na članku 4. stavku 1. točki (a), prvoj i trećoj alineji Uredbe br. 1049/2001, a ne na članku 9. iste uredbe. Osim toga, dokumenti o kojima je riječ nastali su prije Uredbe br. 1049/2001 te, dakle, nisu mogli biti označeni kao oni „osjetljive prirode" u smislu navedenog članka 9. stavka 1.

36 Vijeće nadalje tvrdi da obrazloženje I. Jurašinovića počiva na pomutnji između pojma „dokument osjetljive prirode", koji je definiran u članku 9. stavku 1. Uredbe br. 1049/2001, i pojma „osjetljivi podatak", koji primjenjuje Opći sud. Naime, prvim pojmom određuju se dokumenti razvrstani kao „TRÈS SECRET/TOP SECRET", „SECRET" ili „CONFIDENTIEL", sukladno navedenoj odredbi, dok se drugi pojam odnosi na podatke čije bi objavljivanje ugrožavalo zaštitu javnog interesa glede međunarodnih odnosa.

37 Naposljetku, Vijeće napominje da način na koji I. Jurašinović tumači odredbe o kojima je riječ čini neučinkovitom iznimku koja se odnosi na zaštitu međunarodnih odnosa na temelju članka 4. Uredbe br. 1049/2001 jer podrazumijeva da se na navedenu iznimku može pozivati samo kad je članak 9. navedene uredbe primjenjiv, a ovaj se članak ne odnosi na zaštitu međunarodnih odnosa Unije.

Ocjena Suda

38 Najprije treba napomenuti da iz točaka 7. i 43. pobijane presude proizlazi da je sporna odluka donesena isključivo na temelju članka 4. stavka 1. točke (a), prve i treće alineje Uredbe br. 1049/2001, osobito zbog osjetljive prirode podataka sadržanih u izvješćima, što je moglo ugroziti zaštitu javnog interesa glede javne sigurnosti i međunarodnih odnosa. Vijeće stoga nije podvrgnulo ta izvješća posebnim propisima koji se odnose na osjetljive dokumente iz članka 9. Uredbe br. 1049/2001.

39 Međutim, prema mišljenju I. Jurašinovića, Vijeće se nije moglo pozvati na iznimke iz navedenog članka 4. kako bi uskratilo pristup izvješćima a da ih nije prethodno razvrstalo kao „TRÈS SECRET/TOP SECRET", „SECRET" ili „CONFIDENTIEL", u skladu s člankom 9. stavkom 1. Uredbe br. 1049/2001.

40 Ovo tumačenje članaka 4. i 9. Uredbe br. 1049/2001 ne može se prihvatiti.

41 U tom smislu, najprije treba napomenuti da, kao što je Opći sud s pravom zaključio u točki 51. pobijane presude, ni iz članka 4. niti iz članka 9. Uredbe br. 1049/2001 ne proizlazi da bi zbog nepostojanja prethodnog razvrstavanja dokumenta sukladno članku 9. stavku 1. instituciji bilo zabranjeno odbiti pristup na temelju navedenog članka 4.

42 Nadalje, ove dvije odredbe imaju različite ciljeve.

43 Naime, s jedne strane, kao što proizlazi iz članka 2. stavka 5. Uredbe br. 1049/2001, članak 9. Uredbe ima za cilj samo osigurati poseban tretman, osobito glede osoba odgovornih za postupanje sa zahtjevima za pristup dokumentima institucija, za dokumente koji su označeni kao osjetljive prirode i razvrstani kao „TRÈS SECRET/TOP SECRET", „SECRET" ili „CONFIDENTIEL", u skladu s pravilima koja su na snazi u instituciji o kojoj je riječ, štiteći temeljne interese Europske unije ili jedne ili više njezinih država članica u područjima obuhvaćenima člankom 4. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 1049/2001.

44 S druge strane, članak 4. Uredbe br. 1049/2001 uvođenjem sustava iznimaka od prava na pristup dokumentima institucija dodijeljenog javnosti člankom 1. te uredbe ovlašćuje institucije da uskrate pristup dokumentu kako bi se spriječilo da njegovo objavljivanje ugrozi bilo koji od interesa zaštićenih

člankom 4. (vidjeti, u tom smislu, presudu od 1. veljače 2007., Sison/Vijeće, C-266/05 P, Zb., str. I-1233., točku 62. i presudu od 17. listopada 2013., Vijeće/Access Info Europe, C-280/11 P, točku 29. i navedenu sudsku praksu).

45 Naposljetku, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, kada institucija odluči uskratiti pristup dokumentu čija je dostava zatražena, dužna je, u načelu, dati objašnjenja na pitanje na koji bi način pristup tom dokumentu mogao konkretno i stvarno ugroziti interes zaštićen iznimkom predviđenom u članku 4. Uredbe br. 1049/2001. na koju se institucija poziva. Štoviše, opasnost od takvog ugrožavanja mora biti razumna, a ne samo hipotetska (presuda od 21. srpnja 2011., Švedska/MyTravel i Komisija, C-506/08 P, Zb., str. I-6237., točka 76. i navedena sudska praksa).

46 Međutim, u ovom kontekstu činjenica da institucija smatra da je dokument osjetljive prirode u smislu članka 9. Uredbe br. 1049/2001, a što znači da se zahtjevi za pristup tom dokumentu moraju podvrgnuti posebnom postupanju predviđenom ovom odredbom, ne može sama po sebi opravdati primjenu iznimke iz članka 4. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1049/2001 na taj dokument.

47 Isto tako i obratno, sama činjenica da dokument nije označen kao dokument „osjetljive prirode" u smislu članka 9. ne bi mogla isključiti primjenu iznimaka iz članka 4. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1049/2001 a da ne liši tu odredbu korisnog učinka.

48 Drugi žalbeni razlog stoga je neosnovan.

Treći žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

49 U okviru svog trećeg žalbenog razloga I. Jurašinović u biti prigovara Općem sudu da je počinio niz pogrešaka u primjeni prava jer nije prihvatio argument da je Vijeće pogriješilo kada je uskratilo I. Jurašinoviću pristup izvješćima, iako ih je na temelju Uredbe br. 1049/2001 već dostavilo trećim osobama, u ovom slučaju tužiteljstvu MKSJ-a i obrani A. Gotovine.

50 Kao prvo, I. Jurašinović tvrdi da izvješća nisu bila dostavljena MKSJ-u na temelju navodnog načela međunarodne suradnje s međunarodnim sudovima, za koje (načelo) tvrdi da ne postoji, nego na temelju Uredbe br. 1049/2001. U tim okolnostima, Vijeće ne može trećim osobama, kao što je I. Jurašinović, uskratiti pristup dokumentima koji su dostavljeni A. Gotovini. Naime, takva uskrata predstavlja diskriminaciju između I. Jurašinovića i A. Gotovine, dvojice građana Unije.

51 U odgovor na ove argumente Vijeće tvrdi da I. Jurašinović miješa javni pristup dokumentima institucija s povlaštenim pristupom tim dokumentima. Samo prva vrsta pristupa regulirana je Uredbom br. 1049/2001 i ima učinak *erga omnes*. Međutim, kada je pristup dokumentu utemeljen na nekom drugom pravnom temelju, a ne na Uredbi br. 1049/2001, taj pristup bio bi povlašten i odnosio bi se samo na njegovog korisnika. Vijeće navodi da dostava takvih dokumenata tužiteljstvu MKSJ-a i obrani A. Gotovine pripada u drugu vrstu pristupa i čini dio ciljeva zajedničke vanjske i sigurnosne politike Unije, koji uključuju i promicanje međunarodne suradnje.

52 Kao drugo, I. Jurašinović, s jedne strane, osporava stav Općeg suda prema kojem je dostava dokumenata o kojima je riječ tužiteljstvu MKSJ-a i obrani A. Gotovine obavljena na temelju članka 70.B Pravilnika o postupku i dokazima MKSJ-a, u mjeri u kojoj se ovaj stav temelji samo na objašnjenjima koje je Vijeće iznijelo u odgovoru na tužbu i na raspravi, bez pružanja ikakvog dokaza. S druge strane, prigovara Sudu da je utvrdio da je cijela arhiva ECMM-a dostavljena MKSJ-u devedesetih godina kako bi se omogućilo tužiteljstvu MKSJ-a pokretanje kaznenog progona protiv

osoba odgovornih za navodne povrede međunarodnog humanitarnog prava počinjene na području bivše Jugoslavije od 1991., iako na raspravi predstavnica Vijeća nije mogla precizno naznačiti datum kada su dokumenti poslani MKSJ-u.

53 Vijeće tvrdi da pitanje predstavlja li članak 70.B Pravilnika o postupku i dokazima MKSJ-a pravni temelj za dostavu dokumenata o kojima je riječ nije relevantno prema pravu Unije. Naime, u ovom slučaju važno je utvrditi jesu li dokumenti o kojima je riječ bili dostavljeni tužiteljstvu MKSJ-a i obrani A. Gotovine na temelju Uredbe br. 1049/2001 ili na temelju prije primjenjivog pravnog pravila Unije, odnosno Odluke Vijeća 93/731/EZ od 20. prosinca 1993. o javnom pristupu dokumentima Vijeća (SL L 340, str. 43.). Međutim, prema mišljenju Vijeća to nije bio slučaj jer su dokumenti o kojima je riječ bili dostavljeni u okviru vanjske politike i sigurnosti Unije.

54 Kao treće, I. Jurašinović tvrdi da je Opći sud pogrešno primijenio pravo ne poništivši, barem djelomično, spornu odluku zbog činjenice da je 48 izvješća stvarno dostavljeno obrani A. Gotovine.

55 Vijeće s tim u svezi tvrdi da tih 48 izvješća nije bilo u javnoj domeni.

56 Kao četvrto i posljednje, I. Jurašinović tvrdi da je Opći sud pogrešno primijenio pravo jer nije uzeo u obzir dopis od 30. svibnja 2007. kojim je A. Gotovina zatražio od Vijeća pristup izvješćima na temelju Uredbe br. 1049/2001, zbog činjenice da taj dopis nije podnesen u predmetu T-465/09 u kojem je donesena pobijana presuda. S tim u svezi, I. Jurašinović tvrdi da se upoznao s tim dopisom tek nakon zaključenja dokaznog postupka u tom predmetu, što ga je spriječilo da podnese taj dokument, to više što je Opći sud odbacio njegovu replikukao nepravovremenu. Međutim, isti dopis podnesen je u predmetu T-63/10 u kojem je donesena pobijana presuda Općeg suda od 3. listopada 2012., Jurašinović/Vijeće, a koji se vodio između istih stranaka i pred sudskim vijećem u istom sastavu. Dakle, Opći sud nije imao razloga sumnjati u postojanje tog dopisa.

57 S tim u svezi, Vijeće odgovara da zahtjev na koji se poziva I. Jurašinović nije bio podnesen na temelju Uredbe br. 1049/2001 nego se radilo o zahtjevu za povlašteni pristup. U svakom slučaju, Vijeće tvrdi, s jedne strane, da nije postupalo s tim zahtjevom kao da se temelji na Uredbi br. 1049/2001, a s druge strane da dokumenti nisu poslani izravno obrani A. Gotovine.

Ocjena Suda

58 Da bi se odgovorilo na te argumente, dovoljno je napomenuti da, čak i pod pretpostavkom da je odobrenjem pristupa dokumentu podnositelju zahtjeva na temelju Uredbe br. 1049/2001 omogućeno, kao što tvrdi I. Jurašinović, bilo kojem drugom podnositelju zahtjeva za pristup da dobije primjerak istog dokumenta, iz pobijane presude jasno proizlazi da I. Jurašinović nije uspio dokazati da su obrana A. Gotovine i tužiteljstvo MKSJ-a dobili pristup izvješćima na temelju Uredbe br. 1049/2001.

59 Naime, kao što proizlazi iz točke 63. pobijane presude, jedini dokaz koji je s tim u svezi I. Jurašinović podnio na raspravi jest dopis od 30. svibnja 2007. kojim su A. Gotovina ili njegovi pravni savjetnici tražili od Vijeća pristup izvješćima. Međutim, taj dopis nije priložen u ovom predmetu.

60 Sukladno tome, Opći sud nije pogrešno primijenio pravo time što nije razmotrio navedeni dopis.

61 Naime, s jedne strane, I. Jurašinović priznaje da nije priložio dopis od 30. svibnja 2007. u predmetu u kojem je donesena pobijana presuda. Glede toga, on se ograničava na objašnjavanje razloga zbog kojih je propustio priložiti taj dokaz, odnosno okolnosti da njegovu nepravovremeno podnesenu repliku Opći sud nije prihvatio i da je dokazni postupak bio zaključen.

62 S druge strane, u odnosu na tvrdnju I. Jurašinovića da Opći sud nije mogao ignorirati postojanje ovog dopisa jer je ionako priložen u spis predmeta T-63/10, dovoljno je napomenuti da Opći sud, u skladu s pravilima postupka koja se primjenjuju, ne može ocjenjivati osnovanost žalbenog razloga na temelju dokaza koji ne prileže spisu predmeta o kojem je riječ.

63 Glede ostalih argumenata u prilog ovom tužbenom razlogu, dovoljno je napomenuti da se temelje na pretpostavci da su izvješća kojima su obrana A. Gotovine i tužiteljstvo MKSJ-a imali pristup njima bila dostavljena na temelju Uredbe br. 1049/2001.

64 Međutim, iz razloga navedenih u točkama 58.-62. ove presude, I. Jurašinović nije uspio dokazati osnovanost ove pretpostavke. Ove argumente stoga treba odbiti.

65 Važno je također napomenuti da, kao što to Opći sud s pravom ističe u točki 57. pobijane presude, nije vjerojatno da bi pravna osnova za dostavu izvješća A. Gotovini u sklopu njegovog postupka pred MKSJ-om mogla dovesti u pitanje zakonitost sporne odluke u onoj mjeri u kojoj nije utvrđeno da je donesena na temelju Uredbe br. 1049/2001.

66 Iz gore navedenih razloga, treći žalbeni razlog također treba odbiti kao neosnovan i stoga odbiti žalbu u cijelosti.

Troškovi

67 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika Suda, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

68 Budući da I. Jurašinović nije uspio u svojem zahtjevu, treba mu naložiti da snosi troškove, sukladno zahtjevu Vijeća.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) proglašava i presuđuje:

1) **Žalba se odbija.**

2) **Ivanu Jurašinoviću nalaže se snošenje troškova.**

Potpisi